

๕๒

มหาเศรษฐี กากว พียะ

ภิกษุทั้งหลาย บาปกรรมแม้ประมาณน้อยที่บุคคล
บางคนทำแล้ว บาปกรรมนั้น ย่อมนำเขาไปนรกได้ บาปกรรม
ประมาณน้อยอย่างเดียวกันนั้น บางคนทำแล้ว กรรมนั้นเป็น
ทิฏฐธรรมเวทนียกรรมที่ให้ผลในภพปัจจุบัน

มหาเศรษฐีกาฬพิยะ

๔๖๖

สรรพสัตว์ทั้งหลายต่างมีเวลาที่เสียไปวันละ ๒๔ ชั่วโมงเท่ากัน แต่สิ่งที่ได้กลับคืนมานั้นไม่เท่ากัน บางคนได้บุญเพิ่มขึ้น บางคนได้บาปอกุศลเพิ่มขึ้น หากคิดว่า เราจะมีชีวิตอยู่อีกยาวนาน นั่นเป็นสิ่งที่เราคิดเอง เพราะในความเป็นจริง อนาคตเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน เราไม่อาจรู้ว่าสังขารร่างกายนี้จะแตกดับเมื่อไร ชีวิตบนโลกใบนี้ไม่ยาวนาน แต่ชีวิตหลังความตายยาวนานยิ่งนัก เราเหลือเวลาอยู่น้อยเต็มที ที่ว่าน้อยนั่นคือ น้อยสำหรับการสร้างบุญบารมี เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง เพราะฉะนั้นเราต้องใช้เวลาที่เหลืออยู่น้อยนิดนี้ สังสมความดีให้เต็มที่ เพื่อความบริสุทธิ์ทั้งทางกาย วาจา และใจ

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏใน อรรถกถา โฉนดสูตร ว่า

“ภิกษุทั้งหลาย บาปกรรมแม้ประมาณน้อยที่บุคคลบางคนทำแล้ว บาปกรรมนั้น ย่อมนำเขาไปนรกได้ บาปกรรมประมาณน้อยอย่างเดียวกันนั้น บางคนทำแล้ว กรรมนั้นเป็นทิฏฐธรรมเวทนียกรรมที่ให้ผลในภพปัจจุบัน”

เมื่อมนุษย์ทำบาปกรรมใด กรรมนั้นย่อมส่งผลอย่างแน่นอนเพียงแต่จะส่งผลเร็วหรือช้าเท่านั้นและที่ไปทำอกุศลกรรมต่างๆ เพราะกิเลสเป็นตัวบังคับใจให้เราทำกรรมทั้งทางกาย วาจา และใจ เมื่อทำไปจึงเกิดวิบากตามมา ซึ่งการส่งผลของกรรม

มหาเศรษฐีกาแก้วพิยะ

๔๖๓

นั้นมีหลักๆ ๓ ชนิด ได้แก่ทิวฏฐธรรมเวทนียกรรม คือ กรรมที่ให้ผลในภพปัจจุบัน อุปัชชเวทนียกรรม คือ กรรมให้ผลในภพถัดไป และอปปริยายเวทนียกรรม กรรมให้ผลในภพต่อไปคืออีกหลายชาติจึงจะให้ผล และจะต้องรับกรรมนั้นไปอีกหลายชาติ

เรื่องของกรรมแต่ละประเภทมีความละเอียดซับซ้อนมาก เพราะเกี่ยวพันด้วยตัวเจตนาของผู้ทำกรรมนั้นๆ ว่า มีเจตนาแรงกล้าเพียงใด ต่อเมื่อพวกเรามีใจที่ละเอียดกว่านี้ ได้เข้าถึงพระธรรมกาย ได้ศึกษาวิชาธรรมกาย จะได้ศึกษาเรื่องการทำงานของใจ รู้เรื่องการเกิดดับของจิตแต่ละดวง และรู้เรื่องผลของกรรมในลักษณะที่แตกต่างกัน เราจะไปค้นคว้า และศึกษาด้วยตัวของเราเอง ตอนที่เข้าถึงธรรมกาย ยิ่งศึกษาก็ยิ่งได้ทั้งความรู้และความสุข ใจของเรา ยิ่งใสบริสุทธิ์เพิ่มขึ้น เพราะความรู้ที่เกิดจากภาวนามยปัญญา เป็นความรู้ที่คู่ความสุข และความบริสุทธิ์

*ครั้งนี้ หลวงพ่อมีตัวอย่างของทิวฏฐธรรมเวทนียกรรมที่เป็นกุศล ซึ่งให้ผลในภพชาติปัจจุบันมาแล้วสู่กันฟัง เรื่องมีอยู่ว่าในแคว้นของพระเจ้าพิมพิสาร มีมหาเศรษฐี ๕ ท่าน คือ

มหาเศรษฐีกากวพียะ

๔๖๘

โชติกเศรษฐี ชฎิลเศรษฐี เมณฑกเศรษฐี ปุณณเศรษฐี และ
กากวพียเศรษฐี

ที่ผ่านมา พวกเราได้รู้จัก และคุ้นชื่อมหาเศรษฐี ๔ ท่าน
แรกกันแล้วว่าทำบุญอะไรไว้ จึงได้มาเป็นมหาเศรษฐีประจำเมือง
คงมีกากวพียเศรษฐีที่ไม่ค่อยคุ้นหูพวกเรา เพราะฉะนั้นครั้งนี้
เราจะมาศึกษาประวัติของมหาเศรษฐีประจำแคว้นมคธคนสุดท้าย
กันต่อไป

ในกรุงราชคฤห์ มีคนเชื้อใจคนหนึ่งชื่อว่า กากวพียะ
อาศัยอยู่กับภรรยาคู่ทุกข์คู่ยาก อดมื้อกินมื้อ มีอาชีพรับจ้าง
เพื่อแลกกับอาหารไปวันๆ แต่ทั้งสองเป็นผู้มีจิตใจงดงาม และ
พอมีบุญเก่าอยู่บ้าง

วันหนึ่ง พระมหากัสสปเถระออกจากนิโรธสมาบัติ เห็น
ภรรยาผู้มีจิตใจงดงามของนายกากวพียะเข้ามาในญาณทัสสนะ
อันบริสุทธิ์ จึงออกบิณฑบาตไปโปรด โดยยื่นที่หน้าประตูบ้าน
ของกากวพียะ เมื่อภรรยาของเขาเห็นพระเถระมาโปรด นาง
เกิดความเลื่อมใส จึงถวายข้าวยาคุกับน้ำผักดองที่เตรียมไว้
ให้สามเณรในบาตรของพระเถระจนหมด ฝ่ายกากวพียะเห็น
ภรรยาถวายข้าวยาคุแต่พระเถระจนหมด ก็อนุโมทนาด้วย
ความปีติเลื่อมใสในพระเถระเช่นกัน

มหาเศรษฐีกากวพิยะ

๔๖๕

พระเถระรับแล้ว นำกลับไปวิหาร ท่านได้น้อมถวาย บิณฑบาตแด่พระบรมศาสดา พระพุทธร่องค์ทรงรับแต่พอยัง อัดภาพเท่านั้น ข้าวยาकुส่วนใหญ่ก็ทรงให้แจกจ่ายแก่ภิกษุทั้ง ๕๐๐ รูป หลังจากนั้น พระเถระทูลถามถึงวิบากกรรมของ นายกากวพิยะ พระบรมศาสดาทรงพยากรณ์ว่า อีก ๗ วัน นับจากนี้เขาจักได้เป็นเศรษฐีประจำเมือง หลังจากมหาทุคต- กากวพิยะและภรรยาได้ถวายทานครั้งนั้นแล้ว ต่างระลึกถึง ทานกุศลด้วยจิตที่เบิกบานทุกครั้งไป ยิ่งนึกถึงบุญบ่อยๆ ดวงบุญในตัวยิ่งโตขึ้น สว่างไสวขึ้นไปเรื่อยๆ

วันหนึ่ง พระราชาเสด็จเลียบพระนครทอดพระเนตร เห็นบุรุษนั่งอยู่บนหลาวเพื่อรอการประหารชีวิตอยู่ที่นอกพระนคร บุรุษเห็นพระราชาจึงตะโกนทูลว่า “ข้าแต่สมมติเทพ ก่อนที่ ข้าพระองค์จะตาย ขอพระองค์ได้โปรดส่งอาหารที่พระองค์ เสวยมาให้ข้าพระองค์ด้วยเถิดพระเจ้าข้า” ด้วยความสงสาร นักโทษคนนั้น พระราชาจึงรับปากว่าจะส่งอาหารมาให้ เพื่อให้ เขาได้สมปรารถนา ก่อนถูกประหารชีวิต

ตกเย็น พวกเจ้าพนักงานเตรียมพระกระยาหารมาให้ พระราชาเสวย พระองค์ทรงระลึกถึงสัญญาที่ให้ไว้กับนักโทษ ประหาร จึงตรัสว่า “พวกเจ้าจงหาคนที่สามารถนำอาหารนี้ไป

มหาเศรษฐีกาแก้วพิยะ

๔๓๐

ส่งให้นักโทษที่อยู่นอกเมืองคนนั้น” เนื่องจากนอกพระนครเต็มไปด้วยอันตราย โดยเฉพาะอมนุษย์และยักษ์กินคน ถึงแม้ราชบุรุษจะว่าจ้างด้วยทรัพย์ถึงพันหนึ่ง ก็ไม่มีใครกล้าเอาชีวิตไปเสี่ยง เพื่อแลกกับเงินหนึ่งพันกหาปณะ ฝ่ายภรรยาของนายกาแก้วพิยะ อยากได้เงินมาจุนเจือครอบครัว จึงปลอมตัวเป็นชายหนุ่ม รับอาสา นำอาหารไปให้นักโทษคนนั้น โดยไม่หวั่นไหวต่อภัยอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น

ขณะที่นางจะเดินเข้าไปสู่แดนประหารนั้น ยักษ์ชื่อทิมตาละ ได้วาดขู่นางว่า “หยุด เจ้าตกเป็นอาหารของเราแล้ว” นางตอบสวนไปด้วยความมองอาจว่า “เราไม่ได้เป็นอาหารของท่าน เราเป็นราชทูตนำอาหารไปให้นักโทษ” ยักษ์เห็นว่าบุรุษผู้นี้เป็นผู้มีใจดงาม จึงกล่าวว่า “เราจะไม่กินเจ้าก็ได้ หากเจ้าสามารถนำข่าวไปบอกสุมนเทพว่า นางกาฬิธิดาของเจ้าสุมนเทพ ผู้เป็นภริยาของทิมตาละยักษ์คลอดบุตรเป็นชายแล้ว เราถูกสุมนเทพทำโทษ ไม่ให้เข้าสู่สมาคมยักษ์ หากเจ้าทำให้สุมนเทพยกโทษให้เราได้ เจ้าจะรอดตายและเราจะยกขุมทรัพย์ ๗ ขุม นี้ให้แก่เจ้า”

เมื่อเห็นว่าไม่มีทางหลีกเลี่ยง นางจำต้องรับปากโดยพยายามนึกถึงบุญที่ได้ทำไว้กับพระมหากัสสปเถระ และศีลที่รักษาไว้ดีแล้ว ให้มาช่วยปกป้องคุ้มครอง ให้แคล้วคลาดจาก

มหาเศรษฐีกาแก้วปิยะ

๔๗๑

ภยันตรายทั้งหลาย เมื่อนางไปถึงก็ได้ป่าวร้องว่า “นางกาฬิธิดาของเจ้าสุมนเทพ คลอดบุตรเป็นชายแล้ว”

สุมนเทพนั่งอยู่ในสมาคมยักษได้ยินข่าวดีนี้ รู้สึกดีใจมาก จึงสั่งให้ยักษ์บริวารเรียกนางเข้ามา เมื่อได้สนทนากับนางแล้ว ก็เกิดความประทับใจ นึกเลื่อมใสในความมองอาจของนาง จึงกล่าวว่า “ขุมทรัพย์ในปริมณฑลที่ร่มเงาของต้นไม้นี้แผ่ไปถึงเรายกให้เจ้าทั้งหมด” นางได้ตรวจดูขุมทรัพย์ทั้ง ๗ ขุมด้วยความดีใจยิ่งนัก

หลังจากนางส่งอาหารให้นักโทษประหารแล้ว ก็กลับเข้าไปในพระนคร กราบทูลเรื่องราวที่เกิดขึ้นถวายพระราชาพอรู้เข้า พระราชาให้ขุนทรัพย์ทั้งหมดเข้ามาในพระนคร ทรงเห็นว่าทรัพย์ทั้งหมดนี้เป็นของนางกับสามี จึงตั้งสามีของนางให้เป็นมหาเศรษฐีประจำพระนครตั้งแต่นั้นมา

จะเห็นได้ว่า บุญเพียงน้อยนิดอย่าคิดว่าไม่สำคัญ และบาปแม้น้อยนิด จงอย่าคิดทำ เพราะจะกลายเป็นวิบากติดตัวเราไปข้ามชาติ คอยขัดขวางให้เราเสียเวลาในการทำพระนิพพานให้แจ้ง ส่วนบุญแม้นิดหน่อยให้ทำเถิด ให้ทำบ่อยๆ ยิ่งถ้าทำมากๆ และทำด้วยจิตที่เลื่อมใสในพระรัตนตรัย ก็จะมีอานุภาพในการดึงดูดทรัพย์สมบัติทั้งหลายที่มีอยู่ในโลกนี้ ให้มาใช้สร้าง

มหาเศรษฐีกาภาพิยะ

๔๗๒

บารมีเหมือนกับท่านกาภาพิยะเศรษฐี ที่เมื่อทำบุญแล้ว บุญใหม่ก็ไปเชื่อมกับบุญเก่า ไปดึงดูดทรัพย์มา ทรัพย์สมบัติก็บังเกิดขึ้นอย่างเป็นอัศจรรย์ สมบัติเมื่อเกิดขึ้นแล้ว จะอยู่กับเราได้ตลอดก็ต่อเมื่อเรามีบุญมากเท่านั้น จึงจะครอบครองได้ ถ้าหมดบุญก็หมดสิทธิ์ สมบัติจะเปลี่ยนมือทันที ดังนั้นให้หมั่นสั่งสมบุญให้มากๆ ทั้งทาน ศีล และภาวนากันทุกๆ คน

